

گپ و گفت

دلالی و حضور نمایش ها در خارج از ایران

بهروز غریب‌پور، سرپرست گروه تئاتر «آران» درباره دومین پروژه برنامه‌ریزی شده گروه تئاتر «آران» برای سال ۹۸ که به سرانجام نرسید، به مهر گفت: «پروژه دیگرمان سفر به جشنواره سی‌بی‌یو رومانی بود که از بهمن‌ماه ۱۳۹۷ شروع شده و به‌رغم اینکه من یک‌بار و آن‌هم به‌خاطر وارد کردن یک جریان دلالی در

ماجرای بود، انصرافم را از پذیرش اجرای «خیام» در این جشنواره اعلام کرده بودم، اما آقای کیارک، مدیر جشنواره با پذیرش خواسته من و حذف دلال اصرار کردند و این بار چنان منظم و دقیق و حرفه‌ای عمل می‌کردند که ما بدون لحظه‌ای توقف خود را آماده می‌کردیم که در خردادماه در جشنواره شرکت کنیم و مدیریت جشنواره تمامی شرایط من را برای یک اجرای کاملا حرفه‌ای پذیرفته بود.»

این کارگردان شناخته‌شده تئاتر و اپراهای عروسکی در ادامه سخنان خود اظهار کرد: «تنها نکته منفی از نظر مدیریت جشنواره این بود که من حساب ارزی نداشتم و هرچه توضیح می‌دادم که ما در شرایط تحریم هستیم، عمدا یا سهوا قادر به درک موقعیت خاص ما نمی‌شدند، اما انصافا راه‌حل‌های قابل قبولی را ارائه می‌کردند که علی‌الظاهر بدون واریز کردن وجهی به حساب من مشکلات رفع می‌شد؛ به‌عنوان مثال مقرر شد که بلیت‌های ۳۰ نفر از اعضای گروه توسط جشنواره خریداری بشود و خلاصه در حالی که در مورد تمامی موارد فنی به توافق رسیده بودیم، خانم فابیولا ادی لوت، دبیر جشنواره با بهانه کمبود بودجه از من خواست اجرای اپرای «خیام» را به سال ۲۰۲۰ موکول بکنیم.»

🔴 نفوذی که روزبه‌روز بیشتر می‌شود

سرپرست گروه تئاتر «آران» تصریح کرد: «طبعاً ماجرای آنقدر ناشیانه طراحی شده بود که جوابی درخور لازم داشت و با استدلال به ایشان فهماندم که هنوز سایه آن گروه دلالی که در اداره‌کل هنرهای نمایشی نفوذ کرده‌اند بر سر این تصمیم خودنمایی می‌کند و از پذیرش عذرخواهی تمام مسئولان جشنواره خودداری کردم و هنوز فرصت نکرده‌ام شهرام کریمی را در جریان وجود این جریان دلالی قرار بدهم که متأسفانه روزبه‌روز دامنه نفوذشان را بیشتر می‌کنند.»

غریب‌پور افزود: «این توضیح مفصل برای آن است که بگویم در داخل حساب و کتابی برای وعده‌ها وجود ندارد و در خارج از کشور هم نمی‌دانم ریزن‌های فرهنگی ما با بودجه ملی در کشورهای آسیایی و اروپایی مشغول چه چیزی هستند؟ مثلاً ریزن فرهنگی ایران در رومانی از این موضوع خبر دارد و اگر خبر دارد چرا خاموش است؟ دو اتفاق باعث شد ما برابر با پیش‌بینی قبلی، تیرماه و مردادماه را به‌عنوان تعطیلی گروه محاسبه کنیم، که البته خردادماه هم ناخواسته به آن اضافه شد.»

🔴 اجرای مشروط

غریب‌پور درباره وضعیت اجراهای داخلی و خارجی اپراهای عروسکی این گروه تئاتری در سال جاری، به خبرنگار مهر گفت: «ما همچون سال‌های گذشته یک برنامه مدون داریم که متأسفانه در سال جاری دو برنامه پیش‌بینی شده به دلیل عدم پایبندی طرف‌های مقابل به وعده‌هایشان انجام نشد. اولین پروژه پیشنهادی از سوی استانداری استان کرمان بود و طی آن از من با واسطه مدیریت بنیاد فرهنگی- هنری رودکی خواسته شده بود اپرای خواجوی کرمانی را تولید کنم.»

وی ادامه داد: «قطعا این حرکت، طلیعه یک حرکت فراگیرتر می‌شد و پیشنهاد چنان جذاب و غرورانگیز بود که من بلافاصله پژوهش‌های لازم را برای نوشتن لیبره‌تو شروع کردم و در درون گروه هر مسئولی کارهای تحقیقاتی خود را شروع کرد؛ ما هرچه بیشتر مشتاق می‌شدیم، طرف مقابل بی‌خیالی را پیشه کرده و بدون درنظر گرفتن اینکه یک گروه غیردولتی را متعهد کرده است، ناگهان و حداقل از نظر من از صفحه روزگار محو شد و تنها امتیاز این وعده توخالی کشف دوباره خواجوی کرمانی بود که به ضررش می‌ارزد.»

🔴 برنامه‌های پیش روی گروه آران

این کارگردان باسابقه تئاتر درباره اینکه آیا برنامه‌های گروه تئاتر «آران» در سال ۹۸ از شهرپورماه آغاز می‌شود یا نه، توضیح داد: «ما از سیزدهم شهریور و اگر همچون تولید و اجرای اپرای «خواجوی کرمانی» و اجرا در جشنواره «سی‌بی‌یو» غافلگیر نشویم، با اپرای «عاشورا» ریزرتور گروه «آران» را شروع خواهیم کرد.» وی درباره این موضوع که آیا در ریزرتور مدنظر تمامی آثار گروه «آران» اجرا می‌شوند یا نه، تأکید کرد: «بله، پس از اجرای اپرای «عاشورا»، اپرای «مولوی» را اجرا خواهیم کرد و بعد سایر اپراهای‌مان را به اجرا درمی‌آوریم. البته این روزها موزه اپرای عروسکی را هم بیش از پیش آماده کرده‌ایم؛ ویترین عروسک‌های «شاه‌سلیم بازی» معروف به «خیمه‌شب بازی» و ایجاد محنه‌ای سایه‌ای برای مشارکت هرچه بیشتر مخاطبان آماده شده و بنیاد رودکی در حال ریزنی و برنامه‌ریزی برای فعال‌تر کردن موزه است که حتما خبرهایش را به شما اطلاع خواهیم داد.»

غریب‌پور درباره برنامه‌ریزی برای تولید اپرای جدید در سال جاری اظهار کرد: «من پیشنهاد تولید اپرای «کاوهی ناتمام» را داده‌ام، اما هنوز جوابی دریافت نکرده‌ام.»

مناسبات سینمای جهان تحت تاثیر مخاطب سینمای چین است

ازدها به سینما وارد می‌شود

آمارها چه می‌گویند؟

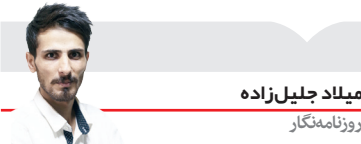
بخش قابل توجه فروش سینمای جهان، از سال‌های ۲۰۱۶ به بعد مربوط به بازار چین است که در این چند سال با گسترش تعداد سینماها و اکران گسترده فیلم‌ها دخل بزرگی برای سینمای جهان ایجاد کرده است. براساس آمار اعلام شده در سال ۲۰۱۸ میلادی ۹۰۳۳ پرده سینما به سال‌های نمایش کشور چین اضافه شد که درمجموع به رقمی بیش از ۶۰ هزار پرده سینما رسیده است. همچنین با وجود افزایش ۹ درصدی درآمد سینماها، تعداد تماشاگران در این کشور ۱/۴ میلیارد نفری، با ۶ درصد رشد به رقم خیره‌کننده ۱/۷۲ میلیارد نفر رسیده است. یعنی رقمی بیش از جمعیت چین بلیت سینما فروش رفته است. این درحالی است که فیلم‌های چینی فروشی حدود ۵/۵ میلیارد دلاری داشته‌اند و ۶۲ درصد از سهم بازار اکران چین را به خود اختصاص دادند.

سال	میزان فروش (میلیارد یوان)	فروش بلیت (میلیون)	تعداد پرده نمایش
۲۰۰۵	۲	۱۵۷	۴۴۲۵
۲۰۱۰	۱۰/۱۷	۲۹۰	۶۲۵۶
۲۰۱۵	۴۴	۱۲۶۰	۳۱۶۲۷
۲۰۱۷	۵۵/۹	۱۶۲۰	۵۰۷۷۶

میهن‌پرستانه خواهد بود... ونگ در این باره اعلام کرد که پرچمداری چینین طرحی را دو شرکت و کمپانی پروپاگاندا و بیرو برعهده خواهند داشت. اما اینکه آیا چینی‌ها می‌توانند به‌لحاظ فرهنگی دنیا را به تسخیر خودشان در بیاورند یا تلاش‌هایی که می‌کنند نهایتاً به‌باز شدن آبراهه‌ای برای بهره‌بردن از سهم خودشان در بازار جهانی منجر خواهد شد، مسالای نیست که بحث‌های ناتمام ناظران و کارشناسان روی آن توافق‌ی داشته باشد. در این مورد دیدگاه‌های مختلفی وجود دارد و تنها چیزی که در موردش تردیدی نیست، پیشرفت تصاعدی سینمای زرد در سال‌های اخیر است. حتی خود ونگ شیاهوی هم می‌گوید: «تنها نگرانی که وجود دارد این است که چین راه زیادی را باید طی کند، چراکه فیلم‌های آمریکایی سال گذشته در گیشه‌های چین بیش از ۸/۲ میلیارد دلار فروش داشته‌اند، اما از فیلم‌های چینی در آمریکا مقدار ناچیزی استقبال شده است.» وقتی فیلم‌های هالیوودی ۸/۲ میلیارد دلار درآمد داشتند، سهم سینمای چین از بازار آمریکا حتی ۱۰۰ میلیون دلار هم نشد. اگرچه جمعیت بسیار بالای چینی زبان‌های جهان برای سینمای این کشور یک امتیاز محسوب می‌شود، در عوض چهره و حرکات دست و صورت و بدن شرقی‌ها برای باقی مردم دنیا بسیار غریبه است و این در حالی است که عکس این قضیه صادق نیست و تمام این موارد از طرف غربی‌ها برای مردم شرق آشنا هستند.

زبان و خط چینی هم برای غیرچینی‌ها بسیار نامأنوس است. غیر از دشواری ناتمامی که در آموختن زبان چینی یا حتی آشنایی نسبی با آن وجود دارد، صحبت کردن چینی‌ها هم آهنگ بسیار سریعی دارد و زیرنویس فیلم‌های چینی در سینماهای آمریکا و سایر نقاط دنیا معمولاً به راحتی خوانده نمی‌شود. هندوستان به لحاظ توسعه صنعتی و اقتصادی در سایه چین حرکت می‌کند اما به‌لحاظ صنعت سینما، حتی سال‌ها قبل از افتادن در قطار توسعه جزو سرآمدان جهان بود و بعد از هالیوود رتبه دوم را در دنیا داشت. چینی‌ها احتیاج دارند که غیر از تولیدات مستقیم خودشان، متحدان سیاسی و فرهنگی هم داشته باشند تا در خاک این کشور یا همسو با ذائقه سازی فیلمسازان چینی، فیلم بسازند. فروش فیلم‌های چینی در سال‌های اخیر بسیار بالا رفته اما نکته تأمل برانگیز این است که همزمان، فروش فیلم‌های آمریکایی هم در این کشور به همان نسبت و با مقیاس چند برابر بالا رفته‌اند. این دست

میلاد جلیل‌زاده

روزنامه‌نگار

آپارات فیلم در همان ۱۹۸۶ که سینما اختراع شد، مثل خیلی از کشورهای دیگر به چین هم رفت. تکنولوژی فیلمسازی سال‌های سال می‌شد که پدید آمده بود، اما کسی بانی و پیشقدم نمی‌شد تا دم و دستگاه آن را سرهم‌بندی کند. پرداختن به‌دلایل این قضیه مجال جداگانه‌ای می‌طلبید اما به هر حال این وضع باعث شده بود که وقتی سینما به‌وجود آمد، تمام جهان از پیش منتظرش باشند و تکنولوژی آن به‌سرعت در همه‌جا فراگیر شود. به ۱۰ سال نکشید که چین هم صنعت فیلمسازی‌اش را افتتاح کرد. صنعت فیلمسازی چین در بندر شانگهای متمرکز شده بود و اولین فیلم آن در ۱۹۰۵ میلادی روی پرده‌ها رفت. به محض اینکه سینما شکل ناطق پیدا کرد، چین هم اولین فیلم چینی‌زبان جهان را به نمایش درآورد. تکنولوژی ضبط صدا قبل از اختراع دوربین سینماتوگراف خلق شده بود، اما همان‌طور که تأخیر در سرهم‌بندی دستگاه سینماتوگراف دلایل خاصی داشت، تأخیر در ناطق شدن سینما تا قبل از اختراع رادیو هم بی‌دلیل نبود. این به‌زمینه‌های فرهنگی غرب و احوالات غربی‌ها در آن دوران بر می‌گشت و چین مثل بسیاری از کشورهای دیگر ناچار بود که ببیند غربی‌ها به کجا می‌روند و چه می‌خواهند.

در ۱۹۳۱ همزمان با تولید اولین فیلم ناطق چینی، اولین دوره طلایی سینمای این کشور هم شروع شد. در دهه ۳۰ میلادی و پس از تصرف منچوری توسط ژاپن، ترکیبی از ناسیونالیسم و چیپ‌گرایی در سینمای این کشور پدید آمد و خروجی جالبی پدید آورد. این درونمایها با عناصری از سینمای سرگرم‌کننده و عامه‌پسند چین که تا قبل از آن رایج بود ترکیب شد و هم توسط وطن‌پرستان و هم توسط حزب کمونیست چین مورد حمایت قرار گرفت.

حزب کمونیست آن روزها هنوز در چین بر سر قدرت نیامده بود. دومین دوره طلایی سینمای چین پس از روی کار آمدن کمونیست‌ها در این کشور به رهبری مائو تسه تونگ شروع شد. این اتفاق پس از جنگ جهانی دوم رخ داد. سینمای چین پس از آن هم دوره‌های پرنورتنی را در تاریخچه‌اش تجربه کرد، اما تمام اینها هیچ‌گاه از حد یک سینمای خاص شرقی که گهگاهی میان فیلم‌های سایر نقاط جهان با زبان و بیانی دیگر روی پرده می‌رفتند و تنوع ایجاد می‌کردند، فراتر نرفته بود. چین بعد از روی کار آمدن دولت دن شیائوپینگ، دوران جدیدی در توسعه اقتصادی را آغاز کرد این اتفاق به حدود ۴۰ سال قبل برمی‌گردد. اما از دوران شس جی پینگ بود که آنها تصمیم گرفتند از لحاظ فرهنگی هم پرچم‌سرخ و ستاره نشان این کشور را بر چکاد فرهنگستان دنیا بکوبند. حدود ۴ ماه پیش در اسفند ۱۳۹۷ بود که وونگ شیاهوی، مدیر اجرایی شرکت پروپاگاندا و کارگردان چینی، اعلام کرد: «دولت چین با ترغیب فیلمسازان این کشور، قصد دارد که تا سال ۲۰۳۵ چین را مثل هالیوود به یکی از قطب‌های سینمای جهان تبدیل کند. طبق این برنامه در نظر گرفته شده که در چین هر سال بیش از ۱۰۰ فیلم سینمایی ساخته شود و هرکدام بیش از ۱۵ میلیون دلار فروش داشته باشد تا تحرک سینمای این کشور را بهبود ببخشند. همچنین گفته می‌شود که بیشتر تمرکز فیلمسازان چین روی فیلم‌های

🔴 سینما عکس

ساخت شهرک سینمایی غزالی در سال ۱۳۵۸، در بزرگراه کرج، با طرح و پیشنهاد شادروان علی حاتمی، کارگردان شهیر سینمای ایران و اجرای ولی‌الله خاکدان آغاز شد. طرح علی حاتمی و ولی‌الله خاکدان، تولید سریالی با مضمون تاریخ سیاسی معاصر ایران بود که فاصله‌ای کوتاه از اوایل دوره پهلوی اول را دربرمی‌گرفت. همزمان با آغاز تولید هزاردستان، از آنجا که این سریال شرایط جغرافیایی و شهری مناسب همان دوران اوایل قرن چهاردهم خورشیدی را لازم داشت، ساخت شهرک سینمایی نیز آغاز شد. ۱۰ هکتار مساحت برای ساخت و بازسازی تهران قدیم درنظر گرفته شد و سپس عکس‌هایی از ساختمان‌ها، عمارت‌های دولتی، محله‌ها، خیابان‌های تهران، لباس و نوع پوشش تهیه شد. حاتمی عکس‌ها و اسناد را در شهرک سینمایی چینه چیتی ایتالیا، با کمک نقاشی ایتالیایی اتودزد و تابلوهای کوچکی به‌وجود آورد. سپس با کمک یکی از بهترین دکوراتورهای ایتالیایی بنام جانی کورتنا و گروه بزرگ او، نقشه شهرک را در مقیاس یک‌هزار برابر کوچک‌تر ترسیم کرد و با ساخت ماکتی از شهرک به

خیلی جا نیفتاده است. این شهرک امروز به یک مکان توریستی تبدیل شده و بسیاری از مردم با خرید بلیت از بخش‌های مختلف آن دیدن می‌کنند و حتی می‌توانند در رستوران قدیمی آن غذا سفارش دهند. به گزارش فارس، این روزها پس از ورود از در اصلی شهرک سینمایی بلافاصله با سردیس پنج هنرمند نام‌آشنا و اسطوره سرزمین‌مان روبه‌رو می‌شویم و بازدیدکنندگان ابتدا برای ورود به دکورها باید از کنار مجسمه‌های این مفاخر عبور کنند. این سردیس‌ها متعلق به مرحوم عزت‌الله انتظامی، مرحوم جمشید مشایخی، مرحوم داوود رشیدی، محمدعلی کشاورز و علی نصیریان است. این هنرمندان که به پنج تن سینمای ایران نیز شهرت دارند و در آثار بسیاری حضور داشته‌اند، در مجموعه تلویزیونی «هزاردستان» برگ زرینی را رقم زدند که هنوز و پس از گذشت سال‌ها مشابه آن در تلویزیون تکرار نشده است. همچنین قرار است سردیس‌های هنرمندان دیگری همچون خسرو شکیبایی، منوچهر اسماعیلی، امین تارخ، عبدالله اسکندری چهارپرداز و مجید میرفخرایی طراح صحنه نیز پس از ساخت در این شهرک نصب شود.

محسوب می‌شود و از آن پس تقریباً تمام سریال‌های تاریخی در این شهرک ساخته شده‌اند. به‌رغم اینکه مرحوم علی حاتمی، بنیانگذار این شهرک بوده، از آنجا که زمین‌های شهرک موسوم به زمین‌های غزالی بوده، این شهرک نیز بین افکار عمومی به شهرک غزالی شهره شد. البته در سال‌های اخیر، نام آن به شهرک سینمایی ایران تغییر کرده که هنوز حتی برای هنرمندان هم

همگی در شهرک غزالی بازسازی شدند. پس از علی حاتمی، گروه‌های تولید دیگری نیز آمدند و هرکدام بسته به موضوع و داستانی که فیلم یا سریال آنها داشت بخش‌هایی را به این شهرک اضافه کردند، مثلاً برای تصویربرداری سریال «امام علی(ع)» شهر کوفه در این شهرک بازسازی شد. این شهرک هم‌اکنون مهم‌ترین محل تصویربرداری سریال‌های تاریخی در کشور ما

ایران بازگشت. علی حاتمی پس از مدتی با بررسی زمین‌های کنار بزرگراه تهران-کرج، ساخت شهرک شهرک سینمایی را در اسفند سال ۱۳۵۸ آغاز کرد. از مکان‌های سریال هزار دستان می‌توان به میدان توپخانه، ساختمان شهرداری، لاله‌زار، اکباتان، گراند هتل، جواهر فروشی قازاریان، ساختمان شاه‌آباد، چاپخانه مظفر و کافه پارس تهران قدیم اشاره کرد که